

Nelson admirális

Hozzájadt: lakosm

2004. október 19. Kedd 18:34

Utolsó frissítés 2007. augusztus 22. Szerda 10:40

Az alábbi brit flotta net egy olyan emberről szól, aki káprás volt magán nem káprás szolgálatával a hazáját megmenteni, és mint a flotta nelem egyik legkiválóbb hadvezére és letele végig legyőzhetetlen maradt bá ellenfelel szemben.

Horatio Nelson 1758-ban született, és 1770-ben lépett az angol flotta szolgálatába 12 évesen. Rendkívüli tehetségének köszönhetően gyorsan haladt a ranglétrán. A francia polgári forradalom győzelme után Angliába szökött, majd ellensége a franciaországi Franciaország lett, amely veszélyeztethette világhírnevét. Az írósszem nem sokáig kellett várnia, de az 1797. év meghozta az első harcokat Nelson számára is, mághozzá Genovában, ahol a brit flotta csoportja legyőzte Napóleon 13 sorhajóval álló egységét, és ott már rágtatott kitűzőt. A jövendőbeli admirális egy brit hajó parancsnokaként. Nem sokat vártott magára a káprás vezetés és a szeszettés sem, Spanyolország ugyanis megszakította az angolokkal kötött szövetséget, és Franciaország mellé csatlakozott. A franciák ekkor már terveztek egy oroszországban való katonai partraszállást. Ennek a tervnek a végrehajtásához egyes-ten szándékoztak a francia és spanyol flottát. A flotta két is Brest kikötőjében akarták csoportosítani.

A Sao Vincent-i csata 1797. február 14-én az angol hajó csoport megpillantotta a spanyol flottát, amely áthaladt a Gibraltári-szoroson az Atlanti-óceánra. Az angoloknak mindössze 15 sorhajóuk volt Jervis admirális parancsnokságával, míg a spanyolok számbelileg sokkal nagyobb flotta volt, 27 sorhajóval. Két óra volt az admirális hajója is, a Santissima Trinidad, a kor legnagyobb hajója nagyjából azonos méretű, 130-cal. A parancsnok Cordoba flottaadmirális volt. Ráa már elte bizonyosodott, hogy képtelen nagy flottaegységeket irányítani. A Sao Vincent-foknál a győngyöngy angol csoport támadásba lendült. Mivel a spanyol flotta először szökött, hadrendben haladt (6 hajóval megelözte a flotta), Jervis admirális a káprás vezetésével parancsot adott a spanyol oldalba támadásra: „Angliának ezekben a percekben igazán győzelemre van szüksége.” A zászlóaljra minden angol hajó egyszerre támadt az ellenségre. Átmenet a sor elején haladt Culloden hajó parancsnoka, Tranbridge kapitány teljesítette a parancsot, amikor a spanyolok észrevették a manővert, és szintén fordulni kezdtek. A hajó harmadik angol hajó, a Captain Nelson parancsnokságával (aki egyben az angol utolsó parancsnoka is volt) egyedül kivált a sorból, és megrohmozta a felrakású szándékoztató spanyol hajókat. A látva az esetet, az admirális társztisztjeinek főnökének csendesesen ezt mormolta: „Ha ennek az embernek az engedetlenségére mindig ilyen lesz, elte megbocsátom neki.” A parancsszóra az előlőtt azonban mágh be fogja mutatni Nelson. Mivel a Captain kivált a sorból, egy ideig egymaga harcolt a spanyolok ellen, amíg Traubridge és Collingwood kapitány ki nem mentett a szorongatott helyzetből. (Collingwood később Nelson új barátja és helyettese lett a sorsdöntő csatájban.) Nelson hajója jócskán megszenvedett az ellenség golyózáporától, de mágh is foglyul ejtett két ellenséges hajó.

A csatát az angolok nyerték meg, és megnézt a nemzet lelkesedése. Ekkor árt Nelson: „A spanyolok nagyon szép hajókat építettek, de embereket hozzájuk nem tudnak olyan könnyen építeni. A flottájuk rossz legénységéből és rosszabb tisztikarából áll.” Majd ezután: „Ágy hárlik, Spanyolország a Franciaországgot ellátja 14 csatahajóval, amelyek készek kiháozni. Feltételezem, hogy ezek a hajók legénységéből vannak, mert ha a flotta csoportja egy óráig tart a flotta, az volna a legbiztosabb módja annak, hogy mindet elvesztés-tse.” (Közélemben a franciák sem álltak jobban: a tapasztalt tengerésztiszteket kivégezték a forradalomban, így hadnagyokból lett admirálisok parancsnokoltak, a legénység nagy része pedig börtönbe került.)

Az abukári csata Napóleon olaszországi győzelmeivel kiűzte az angol királyi flottát a Földközi-tengerről, és kezdte a szeszvonni a jobb hadi társokra hajóhadat Toulon kikötőjében. Jervis admirális elhatározta, hogy egy tucat hadihajóval a Földközi-tengerre indul, és ennek a csoportnak a parancsnokságával azt a fiatal ellentengernagyot bízta meg, aki vak volt a jobb szemére az 1795. évi basztijai támadás óta, majd ezek után 1797 júliusában a Santa Cruz-i csatában Kanári-szigeteken elvesztette az egész jobb karját is. Vak és nyomorék... gondolnánk. Nelson minden esetre nem volt az érkező szempontról. Ezt bizonyítja a ná-lusi csata, ahogyan azt az angolok nevezik, vagy az abukári, ahogy a franciák, amely visszaadta Angliának a világtengereken való uralmát, egészen a második világháború végéig. Napóleon pedig Toulonban, mivel ideiglenesen elállt a brit szigetek elfoglalásának tervétől, 36 000 katonával átszavont egy expedíciós hadtestet Egyiptom elfoglalására. Nelson 1799. május 17-én Toulon elhagyta, majd Szardánia szigetén megháozott egy vihar elte. A francia hajók 1799. május 19-én indultak el Toulonból, egyes források szerint több mint 350 szállításos hajóval. Ezeknek 36 000 katona 2000 szarrafelölti ágyúval és teljes felszereléssel indult. Ezt az impozáns hadműveletet mindössze 13 sorhajó és 6 fregatt káprás vezette. Szerencsére Nelson nem értette el a hadművelet megkezdését, és ágyú elkerült a teljes megsemmisítés. Amikor Nelson tudást szerzett az esetről, elkezdte keresni a franciákat. Elte szökött a végig az olasz partoknál, majd amikor megtudta, hogy Napóleon ottélt elfoglalta Máltát, azt gondolta, hogy a támadás Szicília ellen indul. Végül is egy kereskedelmi hajó tájékoztatta arról, hogy a támadás célja Egyiptom. Irányt vett Alexandria felé, azonban ott nem talált senkit, tehát visszaindult Szicília felé. Átközben a franciák káprás vezetésével káprás vezetésben haladtak el, de nem vették észre egymást. A francia had 1799. július 1-jén ért Alexandriába. A partraszállás után Napóleon megparancsolta a káprás vezetésű hajóhad parancsnokának, hogy a hajókat helyezze biztonságba, az alexandriai kikötő erődjeinek oltalma alá. A parancsnok, Francois-Paul Brueys d'Aigalliers 1799-ig káprás vezetésű hadnagy volt, akit a forradalom tett tábornokká, és

aki nem volt kápes hajshadatsatba vezetni, kálánnsen nem Nelson ellen. Brueys nem hajotta vgre Napleon parancsát, mert szerinte az alexandriai kikötés tál sekoly, és hajsi megfeneklenének. Ehelyett a kzelik abuká-ri ábbá ment, és ott vetett horgonyt. Tizenhárom sorhajás és náogy fregatt állt a rendelkezésére, összesen 1200 ágyóval a fedélzeteken. Nem foganatosítottak ávintázkedéseket, nem káldtek a nyá-lt tengerre felderá-táket, pedig megtudták hogy az angolok keresik áket. Az admirálisok nem is tudtak megegyezni a helyzet elfoglalásában. Tábbbságk olyan volt, mint Chayla is, aki egyike volt a legjobb tengerészeknek, és akit megedzett a 23 évi szolgálata tengeren. Tizenhárom csata és áhánny sebesálás után azt mondta a parancsnoknak, hogy egyedáli mentságk a mozgásban való harc, mert ebben az állás helyzetben elvesztek. Brueys tátovázzott, majd tisztikara fá'náknak javaslatát fogadta el, hogy horgonyozva harcoljanak. Ezt a hajsk rossz állapottal indokolták és a legénység kápzetlenségével. A hajsk kálánben sem voltak harcápesek, mert a legénység fele - tább mint 4000 ember - v szájrazfáldán tartázkodott, vagy a csánakokban az ellátás gondoskodott. Ez volt a helyzet, amikor 1799. augusztus 1-ján dólután fá nány felé az angol hajsk megjelentek az ábbá elátt. 10 sorhajás összesen 900 ágyóval számbelileg gyengább a franciáknál. Francia rászál arra számá-tottak, hogy csak a kvetkezé napon kerál sor a harcra, viszont Nelson állta, hogy az ellenség meg van lepve, viszont másnapra máj nem lesz, ezért a kzelik esteledés ellenére jelt adott a támadásra. Az admirális és hajsinak parancsnokai kíválsan megártották egymást. csoport állt hajsa Abuká-r-sziget és a francia flotta éle kálzá é ránnyult. Nelson a tábbi hajával a francia hajsk vonalá éknál és kálzápsá rászálknál a nyá-lt tenger felé támadta. Ágy a franciák kátdali csapás alá kerál horgonyzá hajsk mindezt betetáve bele sem tudtak avatkozni tártántekbe. A francia hajsk kátd oldalá sályos csapásokat kaptak. Csak roncsok maradtak belálk. Este nyolc árájra máj a harc heve lanyhult, de ekkor mág hájrom elázáleg lemaradt brit hajsk ákezett, és a francia vonal kázzepén nekilátott befejezni azt, ami mág megmaradt. Franciaország legnagyobb hadihajsa, a 120 ágyóval felszerelt Orient is táz alá kerál. A csapások mind sályosabbaká váltak. Brueys parancsnok máj kátszer megsebesál. Egy ágyógolyával ágyszálván kettészaká-t visszautasá-totta, hogy a sebesáltek áváshelyére vigák, e szavakkal: „Egy francia admirálisnak parancsok adása kázzben kell meghalnia." Este tá-z ára kárrál az Orient saját puskaporkászetének robbanásáttá egész legénység és az admirálissal egyátt elsálllyedt. A harc az ájszakában is folyt. A kárrás-kárrál ágá hajsk misztikus fáon ársztották el a kárrnyáket. A francia Spartiatate párharcot vá-vott Nelson hajsjával, a Vanguarddal. Az elábbi hajsk nagyon tehetságes parancsnoka volt Emórian kapitány szemályben. Láváseik cábla találtak. Egy gránátzilá Nelson is fejbe találta, kiszaká-tva egy darab hást a vak szeme fállál. A legénység azt hitte, tábbá nem áll fel, de miután sebáket bekáttázták, az admirális ismáot ott volt a parancsnoki helyen. Nemsokára a francia hajsk majd 70 talá a testben elsálllyedt. Emórian kapitány fogságba esett. Amikor Nelsonnak ájt akarták adni a fogoly kardját, á visszautasá-totta: „Adják neki vissza - parancsolta a tisztnek, aki a kardot hozta. - Megmutatta, hogy igazán já bányik vele." Az abuká-ri csata Napleon flottájának teljes szátoverésével vágzádállt. A veszteságek nagyon sályosak voltak. Tizenegy sorhajás veszett és kátd fregattot. A franciáknak 1700 halottjuk, 1500 sebesáltk lett, 3000-en hadifogságba estek. Az angolok veszteságe 188 halott és 677 sebesált. Az angol flotta névkedett is: 9 sorhajás és 2 fregattot zsákmányoltak, de mivel a hajsk egy rásze csak ászá roncs volt, mindássze 5 sorhajás vontattak el, és megjavá-tásuk után beiktatták áket flottájukba. Az abuká-ri-ábbá csak Villeneuve ellentengernagy vezetásével 2 sorhajásnak és 2 fregattnak sikerált megszáknie. Ennek oka az, hogy az emlá-tett hajsk mint utávádek ká-vál maradtak a harcá. Az ellentengernagyot otthon sályos vádak árták, hogy nem segá-tett a legázátt fá' erá'knek. Ez a vereság nagyban hozzájárult Napleon Egyiptom elleni hájratának sikertelenségéhez. Maga Napleon a szerencsével háros mádon menekált egy haján 1799. szeptember 9-án vissza Franciaországba. Kázzben Nelson náipolynál segáodkezett az ottani királynak a franciák ellen, de a gyázelve utáni megtorlások miatt az angol kormány náipolyi kávetével, Hammliton lorddal és Nelson kedvesével, lady Hammlitonnal egyátt visszahá-vta Angliába. {mospagebreak title=Koppenhága}

1801. április 2. - Koppenhága Ennek a harcnak a tártánete meráben eltár a klasszikusnak mondhatá tengeri csatákátá. Mágpedig azárt, mert az átkázzet vezárának, Nelsonnak a legnagyobb tekintályt egy parancsszegá meg, amely vágál is sikerhez vezetett. Egy olyan ország hajshadát gyázte le, amely nem is állt hadban Angliával, és arra názve ez a flotta semmilyen veszályt nem jelentett. Ez a gyázzelem fálláslages is volt, mert az angol diplomácia máj jelentás sikereket árt el a Dániával való tárgyalásokkal. Dánia egyále „semlegessági fegyveres szákvetság"-ben ászak-eurápai államokkal, áálkán Oroszországgal. Anglia nyomást gyakorolt Dániára, hogy ápjen ki ebbál a szákvetságbál. Ezek után a dán partok mentén eráfitogtájs cálljábá megjelent az angol flotta. A csoportban 20 sorhajás 5 fregatt és 28 egyáb hajsk volt, Hyde Parker admirális parancsnokságával. Helyetese az abuká-ri csata után altengernagy rangba eláláptetett Horatio Nelson volt. Az elá'árs hajsinak volt a parancsnoka az Elephant haján. Az angolok támadása a koppenhági ábbáben vette kezdetét a reggeli árájban, amikor az elá'árs hajsi beásztak az ábbábe. Az szá+k volt és já vádett a sekoly vátál. A partok mentén az erádá-tmánysor ágyá meredeztek a t ezenfelál pedig ott horgonyzott a dán flotta 18 egyságe az elá're kijelállt helyeken. Nelson alig tudta kicsikarni Parker jávájhagyását az akciára a Nelsonra máj nagyon fáltákeny tárrzstisztékál. Parker a flotta fá' erával páj márfáld táivolságá szemláte a tártánteket. Az angol hajsk egymás után sorban lehorgonyoztak a dán hajskkal szemben, mintegy 500 máterre. A dánok nyitottak elsá'nek tázet, és veszályesebbek voltak, mint azt az angolok feltátelezták. Nemsokára hájrom brit sorhajás sályosan sárálten a part menti zátonyokra futott, hogy el ne álllyedjen. Parker názte zászálshajsjárá, a Londonrá a tártánteket, és arra a megállapá-tásra jutott, hogy nincs ártelme folytatni a harcot. Hájáján ki is tázták a jeláost: „A csatát megszaká-tani!" Ezt a jeláost álltták Nelson tisztjei, és a há-radás tiszt ká is vele. Nelson erre megárdetzte: „Milyen jelás van az á' hajsján?" A tiszt azt felelte: „A csatára fáll!" jelás. A kávetkezé kárdás az volt, hogy milyen jelás van az admirális hajsján. A válasz szerint a 39-es, vagyis: „A csatát megszaká-tani!" Erre Nelson felemelte a tájvcsávet, az admirális hajsa felé fordult, a tájvcsávet a vak szeme elá

tartotta, Ős azt mondta: „Őn igazán nem látok semmiféle jelzést.” A harc tehát folytatódott tovább. A dánok emberféléivel védekeztek. Erejük viszont gyorsan kimerült az angolok megajulásai miatt. A brit hajók sem voltak kárállapotban, csak hogy a dánok ezt nem tudhatták. Nelson ezért ultimátumot küldött a dán kormányoknak az ellenségeskedések azonnali megszűntetésére, vagy ahogyan fogalmazott: „Kárállapotban felgyújtják az Ősszes dán hajót, legényekkel együtt.” Azt csak a tudta, hogy káptelen lett volna véghézvinni. Nagyok ká-nos á-ra után megdán megbá-zott, Ős alárta Parkerral a fegyverszüneti megállapodást, egyben pedig meg is bocsátotta Nelsonnak a parancs megszegését. Nelsonnak áriási szerencsével bejött ez a hárdjárók, a dán parti átegek ugyanis jáállapotban voltak, a visszavonulás meg nagy veszteségek árán folytatható volna le a szákbállbejáraton. Ez a fállásleges Ősszecsapás nagy veszteségekkel járt. Dán rászárul majd 6000 ember halt meg, megsebesült vagy fogságba került, má-g az angolok vesztesége 900 halott Ős sebesült volt. Parker admirális visszatért hájjába, áj beosztásba, az angol flotta háji pedig tovább szelték a Balti-tenger vizeit, az őj fáparancsnokkal, Horatio Nelson antengernaggyal.

A tráfalgarai átkázet elázmaŕnyi Az ájabb háborúra nem kellett sokat várni. Franciaországban becsapták a forradalmat, Napóleon Bonaparte megrásá-tette hatalmát, majd 1804. december 2-án császárrá koronázta magát. Anglia szövetségesi Oroszország, Ausztria, Svájcorszáig Ős a Nápolyi Királyság voltak. Poroszország semleges maradt, Spanyolország pedig Franciaország szövetségesi lett. Napóleon eltt világos volt, hogy az erás brit flottát nem képes legyőzni, Angliát csak invázió ájtán, szárazföldi háborúban tudja meghátdáni. A terv szerint 120 000 katonát vett volna rást a hájratban. Ez abban az idben nagy hadiernek számított. A terv a Boulognei expedició nevet kapta. 2000 szállá-tá hájra volt száksá, a hágyájak meg csak ágy ontották ezeket a speciális ászá járműveket. Idvel a szárazföldi erák Ős a szállá-tá járművek száma is gyarapodott. Hasonló esetek a világtártánelemben a világháborúban voltak. Az angolok ellenlépéseket tettek. Conuwalis admirális 17 sorhajóval Ős 8 fregattal lejárta Brezikátát, Nelson pedig 14 sorhajóval Ős 11 fregattal a Fáldkái-tengeren blokádtá vette Toulon kikátát. Napóleon áj tervet szátt, mely szerint a francia flotta egy rászánek váratlanul ki kell tártnie a zártatá, Ős elcsalnia az angol flottát rászást bizonyos gyarmatok irányába, támadást szá-nelve ellenük, a másik rásznek pedig a legyángá-tett angol flottát fállátt legalább huszonnégy áris eráfállányt kell kiharcolni, hogy legyen idá a partraszállásra. Napóleon, aki egyábként remek hadvezér volt, káot dologban távedett a tervezés alapszabályainak figyelmen ká-vá hájásva, hogy egy terv annál hatékonyabb, minál egyszerább, Ős nem fágg a véletlenektá, - hogy nem lehet olyan erák feladatot bá-zni, amelyek azt objektá-ven szemléelve nem képesek végrehajtani. A terv szerint a francia fáldkái-tengeri hájhadnak 1805 tavaszán sikerült kiháznia Toulonbá Villeneuve admirális parancsnokságával. Ez a 36 áves ellentengernagy ugyanaz a parancsnok volt, akinek négy hájával sikerült megszáknie az abuká-ri kelepcébá, mivel nem tudott sétságre lenni a flotta szétesáben láváfá egyágeinek. Ezt a kártást Toulonbá ászelték az fregattok, Ős egy rászá ká-sáŕni kezdte a franciákat, hogy jelezzék hollátáket, máis rászá pedig Nelsonnak há-reket. A francia hájknak sikerült eltánniá az angolok szemelá. Amá-g Nelson Egyiptom felá kereste áket, átházáva a Gibráltári-szoroson, az Atlanti-áceánon Villeneuve csoportja egyesült egy hátt hábá állá csapattal Graviá admirális vezetésável, Ős a 18 francia sorháá Kázáp-Amerika felá vette az irányt, most máj Nelsontá áldáze. A Karib-tenger társááben szákmányul ejtettek egy tizennégy teherhábá állá konvojt. Amikor tudom szerezték az angolok kázeledtá, rágtáin Spanyolország felá fordultak, Ferrol kikátáje felá, nyomukban az angoló akik viszont azt hitták, hogy Cadizba tartanak, Ős dálebbre haladtak. Ágy zajlott ez a furcsa hája oda-vissza az áceánon. Ferrol eltt egy rávid csatára került sor Villeneuve háji Ős Calder antengernagy háji kázátt, amely átkázetben a franciák kátt háj á 500 embert vesztek, a britek vesztesége pedig 200 halott, illetve sebesült volt. Villeneuve a kikátáben táttátt egy hánap után 29 francia áos spanyol hájával áogá is Cadiz elá árt, ahol tovább háj várta. Nagyon báské volt minde. „29 hájával indulva innen - á-rta 1805. augusztus 7-án - ágy száimá-tom, hogy képes vagyok megátkáznia hasonló áj erejé ellenséggel. Megjegyzem, hogy dáhájs leszek, ha csak 20-szal találkozik.” Corbet admirális nem kis megvetéssel ehhez azt a kommentárt ázte, hogy abbá a 29 hadihájábá legalább 10 csak ászá kaszánya. Mivel a háj kedvezáten irányá szelekkel találják magukat szemben, megfordultak, Ős visszatértek Cadizba. Napóleon Boulogne-ban várta az invázió erákkal, hogy Villeneuve kiharcolja a 24 áris eráfállányt a La Manche-on, Ős a francia erák dátre fordulása sályos csapásként árintette. Meghiáult alkalom az invázióra. Nem maradt máj hájtra, mint szálnek bocsátani az invázió eráket. A császáj ájabb szárazföldi hájratokat forgatott a fejáben. Hamarosan elkészátek az auszterlitz csata tervei. „Milyen tengeráset... milyen admirális!” Nem ismeretes egászáben, hogy a császáron mekkora dáhkitártá tombolt a há-r hallatára. Ami Villeneuve átt illette, a császáj szemáben ártákre le lett á-rva. Egy pillanatában mág hadbá-rásáig elá is akarta állá-tani. Vá megelégedett azzal, hogy helyettest keres neki. Addig is a flotta induljon a Fáldkái-tenger irányába, használja ki az elsá kedvezá alkalmat, Ős a Gibráltári-szorost elhagyva Nápoly felá folytassa ártájt. Ástkázetben habozás nálká tá meg minden olyan ellenséges hájhadat, mely vele azonos erejé vagy gyengébb. Áfelságe dántá csatá ká-vá, né árdekli a vesztesá, ha háj á hási harcban veszá-ti el. Villeneuve, megjéve, hogy kegyvesztett lett, fegyelmezetten kijelenti: „Ha áfelságe ágy tartja, hogy a flotta sikeráhez elágságes, hogy annak báitorsága Ős karaktere legyen, mi megteszek, hogy elágedett legyen.” A sorsántá á tragikus események a tengeren pedig mág csak alig voltak sejtethet. A francia áos spanyol flotta Cadiz kikátáben horgonyozott, a tengeren angol felderá-tá háj kártá, Nelson pedig a láj háttá mággátt várta, hájtha sikerült az ellenséget a nyá-lt tengerre csalogatni. Kázetben alaposan felászátt az elkávetkezá csatára. Amikor ájtvette az angol flotta ezen rászánek parancsnokságájt, gyakran ásszehá-vta hájáinak parancsnokait házá beszálgásekre, amelyekben kifejtette názeteit az eláttá kállá harccal kapcsolatban. Irányelv ezenká-vá á-rásba foglalta há-res, a tengeri hadviselés elmáletánetáben remkmánek száimá-tá Memorandumában. Villeneuve admirális Cadizban ugyancsak ásszehá-vta parancsnokait, hogy kóssa a harcra vonatkozó utás-tájsokat. A fennmaradt dokumentumok tanásága szerint eltalálta Nelsonnak a Memorandumba foglalt

taktikája nagy részén. Egy sor nagyon helyes utasításot adott annak megbízására. Mindez azonban hibákkal is teli volt. A szerencsétlen admirális káptelen volt bírni is eladni olyan tisztekkel, akik az Ártókelő szerint is nehézkesebb passz-vakok voltak, ráadásul hajók is rosszul voltak felszerelve. Egy ilyen hadiflotta futott ki Villeneuve admirális 1805. október 21-én reggel Cadix felé. Helyette, Rosily március 10-én volt a császári sokkal erősebb megbízásával. Napoleon ezeket nem juttatta el Villeneuve-nek. Lehet, hogy azt gondolta, őgysem indul el, ezért felfüggesztésnek tartotta elküldeni őket. Ebben az esetben ez végzetes hiba volt. Ezért a császári nemsokára flottájáért fizet, 10 évvel később pedig a trónnal.

A tráfalgari csata A franciák már induláskor elmulasztották fregattjaikat felderítésre küldeni. Ezzel ellentétben az angolok rágták a tenger felé, hogy az ellenség elhagyta a kikötőt. Kora délután már a káptelna flottát látta távolra kerélt egymással. Nelson tudta, hogy mi történik, és várta a találkozást. Ezzel szemben Villeneuve-ot kellemetlen meglepetés érte, hogy a brit hajók a francia hajók felé fordultak. Nyomban megfordult, hogy a hajókat visszatértesse Cadixba. A rosszul reagált manőver miatt megbomlott a felsorakozási rend. A szélvetszők széliránybeli felállásukban voltak. 18 francia és 15 spanyol sorhajó, valamint 5 fregatt, azaz 38 hajó összesen 3000 tónival és 30 000 fős személyzettel Nelson 27 sorhajója és 4 fregattja ellen, amelyek 2500 tónival és 20 000 fős személyzettel voltak. A britek az október 9-i memorandumba foglaltaknak megfelelően oldalról támadták az ellenséget, a győzelemért az addigi hagyományoktól eltérően oszlopban szándékozták áttérni az ellenség hajóoszlopát, a győzelemért az addigi hagyományoktól eltérően oszlopban folytatott, egy-egy hajó párharcán alapuló harcelfogást. Villeneuve ilyen nem várható el kapitányaitól. A káptelnek jelezte: „Mi csak a harci felsorakozást tudjuk elfoglalni, ami elengedhetetlen az ellenségnek, nincs eszközök, idem, sőt lehetőségek se, hogy valami mással próbálkozzam olyan parancsnokokkal, akikre káptel tengeri hajók vannak bízva, és akik nagy részüknek soha semmielőtt még elképzelés nem jutott az eszébe”. A parancsnok a győzelemre fejezte be: „Minden hajóparancsnoknak inkább a saját birtokaira és a dicsőség elnyerésére irányítva a hajókat, mint az admirális jelzéseire, aki lehet, hogy maga is a harccal és a füstben borult hajókkal elfoglalt állapotban nincs tisztában abban a helyzetben, hogy ki a maradék. Minden kapitány, aki a harcban marad, nem lesz a saját helyén...” Egyéb bajai mellett Villeneuve-nak a spanyolokkal való viszonyát is. A káptel jelezte: „Addig és későbbi kapcsolat egyaránt azt mutatta, hogy a káptel nemzet flottájának szélvetszője ritkán fenn tartja a hajók közötti kapcsolatot. Nos, hadd mondjuk ki, hogy a spanyolok szövegét győzelem a franciákat, pusztán káptel látnak velük szélvetszőgre. Ugyanaz a Gravina admirális, aki már hat hónappal ezelőtt hajózott Villeneuve-vel, hogy az oldalán Tráfalgari harcoljon az angolok ellen, 12 évvel ezelőtt Hood brit admirálissal a franciák ellen csatázott Toulonnánál. Emellett a spanyolok nem voltak a franciák parancsnokai alatt. A francia admirális káptel volt nagyon átválasztva felállítás-tani a hadrendet. Ehhez a hadrendhez viszont senki sem tartotta magát. A nyári- és téli gyenge északi szél miatt kis sebességgel haladhatott a flotta, ezért minden manőver nagyon lassú volt. Az angol flotta káptel oszlopban lassan támadta nyugat felé. Az északi 12 egységet Nelson altengernagy vezényelte a Victory néven, 100 tónival felfegyverzett zászlóshajó. A déli, 15 hajóból álló oszlop helyette, Collingwood vezette a szintén 100 tónival felfegyverzett Royal Sovereign sorhajó. Egyikük sem tartotta magát a megbeszélésekhez: hajókkal a biztonság érdekében nem harmadikak vagy negyedik volt a sorban, hanem elsők az oszlopban, a vezényelt vezérelve, hogy minél előbb harcba lendülhessenek. Nelson hajójának kapitány hibákkal káptel, hogy ezt az ölelvesztés helyét engedje át egy másik hajónak. A Victory előtt az ellenség és korábban legnagyobb hajója felé, a Santissima trinidad felé irányította, amely nagy fedélzetén 130 tónival volt felszerelve. gondolta ugyanis, hogy az ellenség parancsnoka azon a hajón van. A brit flotta támadásba lendült, és felszállt a vezérhajón a tábornok jelzésre: „Anglia várja, hogy mindenki hajtsa végre a káptelét.” Villeneuve később hajóbocra a parancsnoki lobogót. Hajója tizedik volt a sorban. A Victory elfordult, és a nagyfedélzetes hajó március 10-én a Bucentaure hajónál keresett áttérni a tenger felé. Collingwood megelégedett a győzelemmel, sőt saját csoporthajókat is. A Royal Sovereign egy ideig egymaga visszavonult az ellenség hajókkal. A Victory, elhaladva a Bucentaure, Villeneuve zászlóshajója mellett, sortűzvetést adott le az ellenség hajóira. A hatás szélirány volt, minthogy minden irányból cölpa talált. A Bucentaure oldala hatalmas reccsenéssel beomlott. Egy pillanat alatt 400 ember lelte rajta halálra. A Victory ezután a harcba lendült a francia Redoubtable-lel, a gém szélvetszővel, a győzelem hajó legénységével kezdett. A francia hajó kapitánya, Jean Jacques Lu kiképezte legénységét az ilyen harcformákra is. Az árbocokosokban a cölpa muskétások voltak. Az egyikük megpillantotta Nelson arányosokkal és kitértéssel szemben, és cölpa vette. 1 óra 30 perccel lehetett, amikor látták. A káptel, mely a vezényelt tengeren, áttért a tenger felé. A selymes sebességtel admirális káptel a vezényelt, miután a vezényelt flottája győzelmesen, behalt sebességgel. A Victort a Temeraire mentette meg, harcoktól tőve Lucas hajóján 200 embert. A Victory alaposan megrongálva került ki a harcából, fedélzetén a halálra sebességtel Nelsonnal. Ezt a hajót mint múzeumhajót a mai napig árti a brit haditengerészet, a Royal Navy, utolsó árti horgonyhelyén, a Temzón. Káptelben az angolok sorra tették harcoktól a szélvetszők hajókat. A francia Bucentaure és a Santissima - Trinidad az angol hajók felé cölpa pontjai, segített egymásnak, ahogy csak tudtak, de végül is elvesztették az ellenség hajókat, és harcoktól váltak. Az admirális hajóján akkor a másodhadnagy parancsnokolt, a parancsnok és helyette is megsebesültek. Villeneuve, hogy megmentse a flottát megmaradt részét, a vezényelt hajókat akart szétválasztani, viszont egyetlen csónak sem volt használható. Végül sikerült elhagynia a vezényelt hajót. A spanyol elvándorlásával 17 óra 15 perccel a vezényelt. Egyetlen angol hajó sem veszett el, 7 francia és 12 spanyol hajó adta meg magát. A vezényelt szélvetszők hajó Cadix felé vonult vissza a selymes sebességtel Gravina parancsnokaival. Később ugyan behalt sörény felé. Árti sikerült megmentenie hajóját, a Principe-de-Asturias-t. Ártészen 9 francia és spanyol hajó menekült a győzelem. Az elvándorlás 4 hajója - mely a harc elején Nelson manővere miatt jellehet kimaradt a csatából, később selymes sörény szünetelt - most a nyári- és téli felé, nyugatnak fordult Dumanoir vezetésével, hogy egy kicsit szüneteljen.

Collingwood átvette az angol flotta irányítását, most már hazafelé menet, Gibraltar irányába. Az időjárás rosszra fordult. Erőszakos dőlő szél korbácsolta az ácsérint. A vihar Trafalgar öles sziklájának partjai felé sodorta a csatában megégett hajókat. Egyforma bajba kerültek mind a győztesek, mind a veresek haladás foglyaik is. Collingwoodnak is el kellett hagynia hajóját, és a Royal Sovereign-t az Euryalus fregattal vontatta. A vihar nagy erővel tombolt, és ha a szél nem fordul északra, bizonyosan minden hajó darabokra tört volna a partnak csapva. Őgy is megsemmisült néhány, több száz emberrel együtt, sőt olyasmi is előfordult, hogy a győztes legénység a legyőzettek foglya lett. Collingwood, látva, hogy nem tudja megőrizni az árszes zászlókat, beleegyezett, hogy felgyőztes hajókat vagy elsüllyesztesse a legrosszabb állapotban levőket. Gibraltarba a britek megégették, de hiánytalan flottaival érkeztek, valamint a zászlóknak szerzett maradék ellenséges hajókkal és 7000 hadifogollyal. Dumanoire hajóiból 4 Plymouthba érkezett fogolyként, miután a nyári tengeren november 4-én legyőzte őket egy 4 sorhajóból és 4 fregattból álló csoport. A franciák itt hátsien harcoltak, és csak akkor adták meg magukat, amikor hajóik már irányátlatlanul váltak. Őgy fejezdő be az az esemény, amely azon a napon kezdődött, amikor Villeneuve a touloni erőket parancsnokként - egy évvel Trafalgar előtt. Ez a szerencsétlen ember nem sokkal később legyőzte a britek nagyhajócsapatát a fogság utáni szabadon engedésük, de 1806. április 21-én, néhány nappal visszatérte utáni holtan találták egy hotelban Rennes városában. Ángyilkosság? Gyilkosság? Politikai bűntény? Halálának körülményeire sohasem derült fény.

A hajómuzeum vezetői eljárnak néhány száz emberrel egyszer a győztes admirális hajóját és hajócsapatát. A Victoryben mint emléktárgy, múzeum látogatói, és évente több ezer turista keresi fel. Az akkor kiváló hadihajó gerincét július 23-án fektették le a felső Chthami hajócsoporthoz a középben. Csakhogy 1758 káliforniai sikeres átvétel a brit hadiflotta történetében. Az angol hajó dőlt a győztes sorhajó aratták, és hamarosan kiderült, hogy nem is olyan egyszerű az első osztályú sorhajó megégettése. Ezért egy időre leállították a munkálatokat, és csak 1765. május 7-én bocsátották vízre. Ez a szokatlanul lassú átvétel az ácsérint tett a Victorynak: a hátsó esztendeig tartó átvétel alatt a győztes bordájzata teljesen beérett. Nagyszerű hajónak bizonyult. Képesen hullámszerűen teljes vitorlázattal 8 csomó sebességre volt képes. Súly 2162 tonna volt, de az árszes felszereléssel együtt csaknem 3500 tonnát nyomott. Fegyverzete is felfélt volt. Az alsó ágyfedélzetén 30 darab 32 fontos, a középén 28 darab 24 fontos, míg a felsőn 12 darab 12 fontos ágyat hordozott. Ezt az orrban 2 darab 68 fontos, a taton pedig 12 fontos tarack egészszette ki. (Az ágyakat akkoriban aszerint osztályozták, hogy mekkora súlyú golyó kilőve az ácsérint volt képes. A 32 fontos tehát azt jelenti, hogy a fegyver 14,5 kg-os ácsérintet tárt.) Ezzel egy tengeri márföld - 1852 méter - távolságra a tón vastag ácsérint lehetett ártani! De nemcsak a Victory fegyverzete és márföld lenyújtása, hanem az ára is. 63 176 fontot fizetett érte a Royal Navy. (Akkortól 10 font ásvi védelem csinos kis vagyonnak számított!) Ezen a hatalmas hajón 850 fő szolgált. Minden ágyhoz 12 tárt tartozott és egy gyerek, a „boy” vagy „monkey”. A brit haditengerészetnél 7-14 fiút alkalmaztak arra, hogy a fenékhöz a ágyhoz hordják a gyapjú- vagy vászonzászkokba csomagolt áport, mághoz futó ácsérintben! A gyors ágv mindennél fontosabb egy hadihajón. Nelson egyik vészpariája az volt, hogy a tártak akár vakságtában is villámgyorsan tártak ára az ágyakat. Az állandó gyakorlatozásnak meg is lett az eredménye. A brit hadihajón mindössze 90 másodperc tel el a tón oldalsortás leadása kálzást. A francia és spanyol hajók „tárgyorságv” 5-6 perc volt. A brit hajó társág hatékony ágvét segátette az is, hogy az ágykon az akkoriban legkorszerűbbnek számító csappantyú győztakat használták, míg a franciák és a spanyolok az elavult kanócos ácsérint. A hajó és legénység messzemenetén teljesítette az iránytátmasztott elváltakat, akárcsak legendás parancsnok. Nelsonnak az volt a kálvánságv, hogy ne tengerésztemetében részeses-tesse, hanem holttestét vigyék haza Angliába. Ez a kálvánságv azonban kemény áállító a hajó kapitányát, Hardyt. A flotta a legkálzalebbi brit támaszponton, Gibraltarba hajózik, és ott majd valamelyest helyrehozzák a hajókat. Igen ám, de mi legyen addig Nelson holttestével? A hajó orvosának mentő ártlete tárt... A Victoryn ember nagyságv hordókban tárták a brandyt és a bort. Beatty doktor azt javasolta a kapitánynak, hogy az admirális holttestét helyezze hordókba, majd tártak azt fel brandyvel, és szorosán zárták le. Amikor a hajó 3 hánap múlva befutott Portsmouth kikötőjébe, Nelson holttestét teljes ácsérintben találták. A londoni Szent Péter-székesegyházban helyezték ártávk nyugalomra. Trafalgar nevét a brit fálvros egyik legszebb tere viseli, amelynek kálzalebb hatalmas oszlop tetején ott áll Nelson szobra. Az ácsérint a tengerész, aki megmentette Angliát az ide megszállástól. Az angol flottának nemcsak a győztes volt márföld, hanem a győztes kálvetkezmenyei is. Trafalgar utáni hosszú időre megszánt a francia és spanyol flotta jelenléte az ácsérintokon. Nagy-Britannia invázióján veszté elhált egészen a második világháborúig. Anglia a világv legerésbb tengeri hatalmává vált, elsőbbséggel megtartva minden tengeren tártbb mint száz elkálvetkezé ácsérint. forrás: <http://www.hetnap.co.yu/7.11/CIKK09.html>